

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6876/2568

พนักงานอัยการจังหวัดนางรองโจทก์ นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 61, ป.อ. มาตรา 62, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 51, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้จำเลยไม่อาจยกเอาความสำคัญผิดในตัวบุคคลตาม ป.อ. มาตรา 61 มาเป็นข้อแก้ตัวว่ามีได้กระทำโดยเจตนาฆ่าผู้เสียหายก็ตาม แต่การจะรับฟังว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าบุพการีอื่นทำให้ต้องรับโทษหนักขึ้นหรือไม่นั้น จำเลยจะต้องได้รู้ข้อเท็จจริงนั้นด้วยตาม ป.อ. มาตรา 62 วรรคท้ายด้วย เมื่อบ้านของผู้เสียหายซึ่งเป็นมารดาของจำเลยคงมีผู้เสียหายกับ พ. อยู่ในบ้านเพียง 2 คน การที่จำเลยใช้อาวุธปืนยิงใส่ประตูไม้ที่ใช้กันแนวเขตระหว่างบ้านของผู้เสียหายกับบ้านของจำเลย แม้จะไม่เห็นตัวคน คงได้ยินแต่เสียงคนเดินมา แต่จำเลยย่อมเล็งเห็นผลได้ว่ากระสุนปืนนั้นอาจถูกผู้เสียหายได้ จึงต้องถือว่าจำเลยได้รู้ข้อเท็จจริงอื่นทำให้ต้องรับโทษหนักขึ้นแล้วตาม ป.อ. มาตรา 62 วรรคท้าย ฉะนั้น เมื่อจำเลยไม่ยอียังยิงปืนใส่ประตูไม้และกระสุนปืนนั้นทะลุไม้ไปถูกผู้เสียหายเข้า จำเลยย่อมมีความผิดฐานพยายามฆ่าบุพการี มิใช่เพียงฐานพยายามฆ่าบุคคลธรรมดา

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 91, 92, 288, 289 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 72 รับอาวุธปืนพร้อมซองกระสุนปืน ปลอกกระสุนปืน กล่องเก็บอาวุธปืนของกลาง เพิ่มโทษจำเลยหนึ่งในสาม นับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 898/2566 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การรับสารภาพขอให้มีอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมายทะเบียนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แต่ให้การปฏิเสธขอหายพยายามฆ่าบุพการี แต่เมื่อสืบพยานไปบ้างแล้ว จำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษและนับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (1) ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมายทะเบียนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานพยายามฆ่าบุพการี จำคุกตลอดชีวิต เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานมีอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมายทะเบียนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุก 1 ปี 4 เดือน ส่วนฐานพยายามฆ่าบุพการี เมื่อศาลวางโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้ว จึงไม่อาจเพิ่มโทษได้อีกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานมีอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมาย

ทะเบียนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 8 เดือน ฐานพยายามฆ่าบุพการี คงจำคุก 25 ปี รวมจำคุก 25 ปี 8 เดือน นับโทษจำคุกจำเลยคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 898/2566 ของศาลชั้นต้น ฎีกาของกลาง จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่านาง จ. ผู้เสียหาย เป็นมารดาของจำเลย บ้านของผู้เสียหายเลขที่ 97 ด้านหลังบ้านอยู่ติดกับบ้านของจำเลยเลขที่ 97/3 ทางด้านหน้าบ้าน ด้านที่ติดกันมีตาข่ายกรองแสงและประตูไม้กันเป็นแนวเขต ประตูไม้นี้มีลักษณะเป็นแผ่นไม้หลายแผ่นประกอบกันในแนวตั้ง ระหว่างแผ่นมีช่องแคบ ๆ ผู้เสียหายพักอาศัยอยู่กับนาย พ. ซึ่งเป็นน้องชายต่างบิดาของจำเลย ทั้งสองฝ่ายมีเรื่องราวหอรระแห่งทะเลาะกันเกี่ยวกับแนวเขตบ้าน ในวันเกิดเหตุที่ 30 มีนาคม 2566 เวลาประมาณ 10 นาฬิกา จำเลยใช้อาวุธปืนยิงใส่ประตูไม้ดังกล่าว กระสุนปืนทะลุประตูไม้ไม่รู้ไปถูกผู้เสียหายที่หน้าอกใต้ไหปลาร้าด้านขวาขณะอยู่ในครัวกำลังจะหยิบจานข้าว สำหรับความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นอันยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ คดีคงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายซึ่งเป็นบุพการีตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 หรือไม่ ปัญหานี้ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยว่า แม้จำเลยจะอ้างในชั้นสอบสวนว่า จำเลยใช้อาวุธปืนยิงไปที่กำแพงไม้ 1 นัด โดยไม่ทราบว่าใครเดินมา จำเลยเห็นเพียงเงาคนเข้าใจว่าเป็นนาย พ. น้องชาย ทำนองว่าจำเลยเจตนายิงนาย พ. โดยเข้าใจว่าผู้เสียหายที่เดินมาเป็นนาย พ. ก็ตาม แต่การกระทำของจำเลยตามที่กล่าวอ้างย่อมเป็นการกระทำต่ออีกบุคคลหนึ่งโดยสำคัญผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 61 จำเลยไม่อาจยกเอาความสำคัญผิดมาเป็นข้อแก้ตัวว่าได้กระทำโดยเจตนาฆ่าผู้เสียหายได้ และกรณีหาใช่เป็นเรื่องไม่รู้ข้อเท็จจริง จึงไม่ต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 62 วรรคท้าย ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานพยายามฆ่าบุพการีนั้นชอบแล้ว นั้น ศาลฎีกาเห็นว่า แม้การสำคัญผิดในตัวบุคคลที่กระทำตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 61 จำเลยจะยกเอาความสำคัญผิดเป็นข้อแก้ตัวว่าได้กระทำโดยเจตนาหาได้ไม่ก็ตาม ก็คงถือได้เพียงว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายเท่านั้น แต่การกระทำนั้นจำเลยมีเจตนาฆ่าบุพการีอันทำให้ต้องรับโทษหนักขึ้นหรือไม่ จำเลยจะต้องได้รับข้อเท็จจริงนั้นด้วยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 62 วรรคท้าย ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 3 ยังไม่ได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงนี้ ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยไปเลยทีเดียวโดยไม่ย้อนสำนวน พิเคราะห์แล้ว แม้จะฟังข้อเท็จจริงไปตามที่จำเลยกล่าวมาในฎีกาว่า หลังจากจำเลยได้บอกข้างบ้านให้เอากำแพงที่รูก้าออกและใช้เท้าถีบกำแพงแล้วจำเลยเดินเข้าไปในบ้านเอาอาวุธปืนยิงใส่กำแพงไม้ทะลุ 1 นัด (คงหมายถึงประตูไม้) โดยไม่ทราบว่าใครเดินมา เห็นเพียงเงาตะคุ่ม คิดว่าเป็นนาย พ. เพราะถ้าเป็นผู้เสียหายจะมีเสียงเอะอะดังมาก่อนนั้น เห็นว่า ที่บ้านของผู้เสียหายคงมีผู้เสียหายกับนาย พ. อยู่ในบ้านด้วยกันเพียง 2 คน การที่จำเลยใช้อาวุธปืนยิงใส่ประตูไม้ที่ใช้กันแนวเขตระหว่างบ้านของผู้เสียหายกับบ้านของจำเลย แม้จะไม่เห็นตัวคน คงได้ยินแต่เสียงคนเดินมา แต่จำเลยย่อมเล็งเห็นผลได้ว่ากระสุนปืนนั้นอาจถูกผู้เสียหายซึ่งเป็นมารดาได้ จึงต้องถือว่าจำเลยได้รู้ข้อเท็จจริงอันทำให้ต้องรับโทษหนักขึ้นแล้วตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 62 วรรคท้าย ฉะนั้น เมื่อจำเลยไม่ไยดียังยิงปืนใส่ประตูไม้และกระสุนปืนนั้นทะลุไม้ไปถูกผู้เสียหายเข้า จำเลยย่อมมีความผิดฐานพยายามฆ่าบุพการีแล้ว มิใช่เพียงฐานพยายามฆ่าบุคคลธรรมดาตั้งฎีกาของจำเลยที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง

กล่องเก็บอาวุธปืนของกลางไม่ใช่เป็นทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิดอันจะพึงต้องริบ และไม่ใช่ทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33 จึงไม่อาจริบได้ ปัญหานี้แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 พิพากษายืน แต่ไม่ริบกกล่องเก็บอาวุธปืนของกลาง

องค์คณะ

สวัสดี สุรพัฒนานันท์ · วิทยา พรหมประสิทธิ์ · ศุภลักษณ์ เขียวรัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6876/2568>